11de JAARGANG CURAÇAO DEN 27n. JANUARI 1894 N° 526

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 tè 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

BEKENTENISSEN.

De geweldige aanslagen, waarvan de beschaafde Maatschappij in den laatsten tijd herhaaldelijk getuige was, aldus het „Centrum" hebben een nieuwen geduchten stoot gegeven aan de meening, dat de zoogenaamde vrije moraal het menschdom kan houden in het rechte spoor. Het liberalisme en het materialisme hebben groote overwinningen behaald, hunne leerringen en stelsels zijn omhelsd door een zeer groot deel der menschheid. Maar in stede van de beloofde hoogere beschaving te genieten, dreigt de wereld terug te vallen in een toestand van nog ongekende barbaarschheid, welke niemand eenige veiligheid meer waarborgen zou.

Men kan er zich dan ook niet over verbazen, dat een kentering zich openbaart in veler ideeën. Lieden, van wie men dit niet zou verwachten, breken een lans voor de eerbiediging van den godsdienst. Vrijdenkers spreken onomwonden de meening uit, dat met de theorieën, zoolang door hen verdedigd, de Maatschappij zeer groote gevaren loopt. Jules Simon, de in den dienst van het liberalisme vergrijsden staatsman en publicist, schreef dezer dagen in de *Figaro* het volgende: „Wanneer de gouvernementen wijs waren, zouden zij beginnen met onder elkander vrede te sluiten ten einde gezamenlijk de anarchie te bestrijden. En nóg wijzer zouden zij handelen door de hulp van God in te roepen, daar buiten Hem géén propagande voor de zedelijkheid te maken valt."

Dit getuigenis staat niet op zichzelf. Het is een oude waarheid, dat nood bidden leert en ontegenzeglijk pleit het voor de hooge waarde, de heiligheid en noodzakelijkheid van het geloof, dat de mensch, telkenmale wanneer hij zich door groote rampen of gevaren ziet bedreigd, de handen samenvouwt en opheft tot God den Heer. Ook het meest ongeloovige individu voelt zich dan, ondanks zich-zelf, gedrongen steun en hulp te zoeken in 't bovennatuurlijke, de tusschenkomst af te smeeken van eene Macht, die hooger is dan het aardsche, redding te vragen aan een Opperwezen, een Heerscher, een Bestuurder van het heelal.

Treffender nog dan het woord van Jules Simon is in dit opzicht het getuigenis van den bekenden materialistischen romanschrijver Emile Zola, die, ondervraagd hoe men de misdaden der anarchisten zou kunnen voorkomen, aldus antwoordde: „Ik, die gestreden heb voor het positivisme, vind mij na dertig jaren worstelens geschokt in mijne overtuiging. *Het godsdienstig geloof zou de verbreiding van dergelijke theorieën hebben voorkomen*, maar is het heden ten dage niet bijna verdwenen? Wie zal ons een nieuw ideaal geven?"

Wie zal ons een nieuw ideaal geven?.... Ja juist, dit is de groote, de moeilijk vraag, waarop door hen, die buiten het religieuze leven staan en daarvan afkeerig blijven, geen bevredigend antwoord kan worden gegeven.

De verklaring van Zola heeft natuurlijk hier en daar ergernis gewekt. Het is toch altijd pijnlijk zich in zijne illusies bedrogen te zien, van zijne geliefkoosde ideeën een slecht getuigenis te hooren afleggen en een onzer liberale bladen, de *Middelburgsche Courant*, maakte naar aanleiding van het bovenstaande de volgende opmerkingen:

Menigeen zullen deze woorden uit den mond van Emile Zola verwonderen! Maar voorkomt het godsdienstig geloof moorddadige theorieën als die der anarchisten? Hoevele gruwelen, afzonderlijk en in massa zijn er niet in naam van den godsdienst en het geloof bedreven? En dan, Vaillant is opgevoed te Mézières door vrome monniken; onder hun leiding voleindigde hij zijn studiën te Parijs, waar hij zijn communie deed. Waar bleef nu de goede invloed van het godsdienstig geloof?

De *Middelbursche* had al niet zwakker kunnen argumenteeren. Het godsdienstig onderricht is voorzeker een groote waarborg der handhaving van orde en zedelijkheid in de Maatschappij. Maar volgt hieruit, dat een ieder, die in zijn jeugd het voorrecht genoot door „vrome monniken te worden opgevoed", beveiligd is tegen afdwalingen? De vraag is eigenlijk te dwaas, om ze te stellen. Wanneer Vaillant aan de lessen, die hij in zijne schooljaren ontving, was getrouw gebleven, had hij zich zeer zeker voor een misdaad, gewacht. Maar deze man is, na de kinderschoenen ontwassen te zijn, gaan „philosopheeren", d. w. z. hij heeft zich verdiept in materialistische werken, waartegen zijn brein en gemoed niet waren bestand; hij is — en hierop komt *alles* aan — *afgedwaald van het geloof*, om alléén in de stof, in het aardsche geluk zijn bevrediging te gaan zoeken. En het anarchisme, het vernietigen der bestaande maatschappelijke orde langs den weg van geweld, achtte hij een logisch en noodzakelijk gevolg van het materialistische „geloof", waartoe hij was overgegaan en waarbij Büchner's befaamd werk: *Kraft und Stoff* zijn Bijbel werd.

Kan men hiervoor nu het onderwijs, dat hij in zijne kinderjaren genoot, aansprakelijk stellen en aan dat onderwijs, zij 't dan ook indirect, toeschrijven, wat door hem werd misdaan? Dat ware toch der logica wel wat ál te zeer geweld aandoen! De daad van Vaillant staat niet op zich-zelf; zij vertegenwoordigt een stelsel, dat lijnrecht indruischt tegen de voorschriften van den godsdienst. En dat stelsel wordt ontgetwijfeld door de „neutrale" school in de hand gewerkt. Men leze slechts hoe in Frankrijk — niet alleen meer door de „clericalen", maar nu ook door de liberale onderwijs-inspecteurs — wordt geklaagd over de verwildering der jeugd, over het verdwijnen der zedelijkheid. De „moraal" der z.g. neutrale school blijkt te eenemale onvoldoende te zijn. Men moet het onomwonden bekennen. En men baseert zich daarbij niet op een sporadisch geval, op een enkel en afgezonderd feit, neen, men let op de resultaten van het *geheel*. Omdat het geloof in God niet voortdurend wordt levendig gehoudend en aangekweekt, neemt de verbastering toe en wordt ontegenzeglijk de weg gebaand voor het anarchisme. Homo homini lupus. Wanneer de godsdienst niet meer daar is, om de passies te breidelen, de menschheid te houden binnen de perken van het recht en de ware vrijheid, dreigt een moorddadige strijd op leven en dood in den boezem onzer samenleving te ontbranden.

Voorkomt het godsdienstig geloof moorddadige theorieën, als die der anarchisten? durft de *Middelbursche Courant* vragen. De vraag is erger dan naïef; zij spreekt van den diepen afkeer, waarmede de redactie van het blad jegens het geloof is vervuld, een afkeer, die haar er toe brengt den godsdienst als een moor-

---

FEUILLETON

Medico di Cabecera dje Princesa rusa

—)o(—

(*Continuación*).

— "Mi ta keré koe bo ta bofón di mí," e princesa dici coe un tono secoe pero decisivo. Bo mester respetá deféctonan di vejez. Na mi edad lo bo ta probablemente mes defectuoso. Ma mi ta dispuesta di pordona bo e sonrisa koe a presentá den bo cara......pa motivo koe bo fisonomía ta agradá mí. ¿Cuánto año bo tin?"

— "Veinti cuatro,"

— "¿ Hum! bastante joven.... ¡ pero enfin!......Vassilissa, no tormentá e pobercito bestianan," él dici amargamente coe e dama koe a bolbé bai sintá na su lugar, tratando di calmá gruñido dje tres cachonan.

— "¡ Darling, aquí!............

Un dje cachónan, ásmático di gordura, a lorá penosamente fô di riba schoochi di Vassilissa, i coe ainda mayor pena él a subi riba el dí su señora.

— "Bo sabi e condicionnan," e princesa anciana a continuá." Dos mil rublos anualmente (fl:3200) coe manutención, cas, lavadera, estufa (kachel) i luz liber. Mainta koffie ó té den bo cuarto, segundo desayuno pa diez dos hora i comida pa cinco hora den comedor, sea mi ta presente ó nó. Toer mainta pa nueve hora bo ta bin informá com ta coe estado di mi salud i bo ta prescribí mí e medicaméntonan koe mi mester usá durante día; caba bó ta bai visitá mi póbernan i na mesa di almuerzo bo ta participá mi lo ke a pasá. Bo tin di vigilá estado sanitario di hinter mi palacio i bo no por ejercé ningún clientela pa bo propia cuenta. Mi médico di cabecera no por atendé sino e clientela koe mi doenéle. Atá toer cos.... ¡ Mi a loebidá ainda un cos!......Nunca bo no por enamorá bo di Vassilissa.

E señorita riba e tabnrete a lanzá un débil exclamación riba e última palabranan di "señora princesa.".

Señora Saroff a cogé un bon snuif.

— "Mi ta concedé bo dos miuuto pa bo reflexioná bo......Ainda un condición: mi no ta permiti mi médico di alejéle ningún camino, i mi no kier pa él casá. ¿ Bo ta resuelto di keda soltero? ¿ Bo tin familia, tata i mama?"

— "¡ Te ainda, señora, mí no ta pensá di contraé matrimonio! Mi tata i mama ta bibá den distrito Novgorod, i de vez en cuando lo mi deseá di mirá nan."

— "E distrito Novgorod no ta gustá mí mucho; él ta masjá cerca.... ¡ Pero enfin. Ya ta sina, ta sina caba. Reflexioná bon i mi ta sperá bo contestación.

El a largá su curpa recliná atrás den su coesinchinan, i color di su cara a salí presentá manera pida marfil bieuw. Su cuero ta seco, geel i manera pegá riba su huésonan koe ta sali; él tin un nanisji igual na pico di un pájaro, un boca grandi desdentada, wówonan chiquito ta kinipí i un keenchi plat toer doblá. Dos krul grandi blancoe ta cai cada banda di su cara chupá adén i un bonnechi di kanchi medio geel, adorná coe cintá rosá, tabata baliá riba su cabeza. Su dédenan coe hunja corcobá i geel di bieuw ta cogé incesantemente su vestido di sedá lilá clara tené, ó nan ta tocá tamboer riba su doosji di snuif, i su pianan chiquito i birá ta pataleá impacientemente riba e coesinchinan di velpa corrá na su pia.

— "Mi ta aceptá bo proposicionnan, señora."

E Señora a lanzá un suspiro di alivio.

— "Desdi awé bo por drentá na función."

— "Permití mi, princesa, di bai cogé mi equipaje."

— "Más tarde, después di almuerzo: entretanto arreglá bo un poco......mi stimá di mira hende lava nan manoe promer di comé. ! Vassilissa ¡ moestrá señor......su cuarto. ¿ Cóm ta bo nomber?"

— "Vadime Ivanowitch."

Vassilissa a lamantá coe tanta prisa koe e taburete a kitá cai.

— "¡ Es ta torpe bo ta!"

E culpable a bajá cara, drechá coesinchinan dje princesa, haci un reverencia p'éle, caba él a camná adelanti hibá e señor na segundo piso.

Mientras Vadime tabata bai su tras, él a haci observación koe e pobercita señorita tabata boericoe di wela dje señora.

Vassilissa tin un dje cáranan descolorida i marchitá, koe amenudo hende ta mirá na Rusia, un nanisji diki plat, wówonan asina sin brillo koe lo ta difícil pa bisa 'ki color nan tin, i un contínua sonrisa spantá i sumisa koe ta haci bo mira com grandi su boca i com mahós su diéntenan ta. El ta chiquita di estatura i toer primí adén, i su fisonomía tin un expresión di sumisión casi bestial, mui parecida na e expresión dje cabainan chiquito di coenuqueronan ruso, koe parcé ta bisa: "Golpeá noemá.......Ya mi ta coestumá." ¿ E Vassilissa allí ta joven ainda?

¿ Acaso él tabata nunca di su vida?

Ningún hende nunca a importá nan di su edad i él mes no sabi cuantoe anja él tin. El ta jioe emancipá disiérvonan (clase di catiboe) antiguo dje princesa koe a largá eduquéle na un colegio na San Petersburgo. Esai tabata su desgracia. Ora él a bolbé cerca su tata i mama, él tabata mucho instruida pa nan, nan tabata desconfiéle i bofón di dj'éle E princesa a ponéle na cabez di un school di aldea, pero e paso allí también a fracasá i porfin él a bira lectora dje princesa. Ocho anja largoe caba él ta sobrellevando mal humor i caprichonan dje princesa, i él ta arrastrá su vida como un carga, sin kehá ni murmura;

— "Es aki ta bo cuarto, él dici coe Vadime, i él a habri un porta na fin di un corredor largoe.

Lo que den e palacio nan ta llamá coe e nombre pomposo di cuártonan di médico, no ta en realidad sino un gran cuarto coe vista riba un corral pa tras, i separá na dos pa un schot di tabla. Tin un tapijt habrí abao i e muéblenan ta, aunque no lujoso, suficiente pa comodidad di un sabio.

dend element in de Maatschappij voor te stellen. Wij behoeven hierover niet uit te weiden. Wij kunnen tegen zulk een wijze van voorstellen slechts ons protest en onze waarschuwing doen hooren. Waar de anti-clericale hartsocht in het spel komt, is geen redelijke discussie mogelijk. En daarom is de verontwaardiging der *Middelb. Courant* over Zola's uitspraak zeer goed te begrijpen. Het wetenschappelijk, of zich wetenschappelijk noemend ongeloof had immer als doel den invloed der Kerk te vernietigen, den godsdienst uit te roeien. Gedeeltelijk is men geslaagd in dit pogen. Maar thans komt de tegenslag. Thans beginnen de bittere vruchten te rijpen en nu het ongeloof is overgebracht van de studeerkamer naar de straat, worden zij, die nog niet geheel en al door het anti-clericalisme verblind zijn, onrustig. Zij aanschouwen de toenemende verwarring, teugelloosheid in de Maatschappij en zij begrijpen, dat hunne leer aan de menschheid het kleinood ontnomen heeft, waarbuiten zij niet leven kan: een verheven ideaal!

De uitdeeling der Kruisbeelden.

Ongelootlijk en toch is het waar, zoo vangt een Parijsch blad aan, maar in de Fransche hoofdstad werd onlangs eene uitdeeling gehouden van kunstelooze, zeer eenvoudige kruisbeelden.

En toch werden zij aangenomen met eene gretigheid, alsof het eene gave in kostbaar goud ware. En wie strekten begeerig de handen daarnaar uit als om het zooveel te eerder te bezitten? Arme, devote vrouwtjes? Onwetende kinderen? Neen, mannen in de volle kracht des levens, werklieden, arbeiders uit de zoo revolutionnaire voorsteden.

Tusschen de verdwaasden, die tegen alle gezag in opstand zijn en de kleine reeks van goede christenen beweegt zich de talrijke schaar der lauwen en wijfelenden, der onverschilligen, aanstaande recruten voor het groote leger van het socialisme.

Onze priesters hebben dat ingezien en begrepen. De *Missies in het Dioces*, vier jaren geleden door den Kardinaal-Aartsbisschop van Parijs in het leven geroepen, verspreidden zich langzaam, maar aanhoudend in de wijken der arbeiders.

Aan haar is de *Missie onder de mannen* te danken.

Men herinnert zich de eerste campagnes te Montrouge, Pantin en St. Denis. Toen was er nog slechts kwestie van het socialisme. De abbé **G a r n i e r** beproefde dien strijd met behulp van den christelijken staatsleer tegen het revolutionnaire socialisme. De abbé **L e n f a n t** gewapend met het programma van graaf de **M u n**, verdedigde dit op den kansel. Daartoe gemachtigd door Mgr. **R i c h a r d**, schiep hij in de kerken van de buitenwijken die conferenties, waarin twee geestelijken aan het woord zijn, zoodat de een de stellingen der katholieke Kerk en de ander die van het socialisme verdedigt.

De eerw. heer. heer **L e n f a n t** kwam dezen winter op dit denkbeeld terug, maar in een anderen vorm. Hij geloofde, dat de arbeider meer dan genoeg heeft van die voortdurende discussie over de sociale quaestie, zonder ophouden aan de orde in de Kamers, in de vereenigingen en in de dagbladen.

De tijd is nu daar, zegt hij, dat ten onzent de geestelijke woordvoerders meer de aantrekking van den godsdienst te behandelen hebben. Door zijn eigen kracht zelf moet de godsdienst kampen tegen de dreigende anarchie. De eerwaarde socioloog is overtuigd, dat men slechts tegelijk den arbeid, het lijden en de hoop uit een christelijk oogpunt te ontleden heeft om aan de ziel der toehoorders iedere slechte kiem te onttrekken.

En — voegt het blad, waaruit wij deze beschouwing ontleenen erbij — en de uitkomst schijnt de theorie van den abbé **L e n f a n t** te wettigen. De conferenties die hij geeft in de kerk van Grenelle met den abbé **P o u l a i n** als bestrijder in het debat. hebben op het oogenblik nog meer suscès dan die van den vorigen winter.

De onderwerpen. die behandeld worden, zijn: God, de godsdiensten en de wonderen en iederen avond is de ruime kerk vol en wel zoo vol, dat men de grootste moeite heeft er in te komen.

Evenals **O z a n a m**, gronden de eerwaarde heeren **L e n f a n t**, **P o u l i n**, **F r i c h s**, de rector der Maristen, en anderen hunne overtuiging op de instinctmatigheid der godsdienstige behoeften voor den mensch: zij bedienen zich van gedachten en woorden, die door een timmerman en metselaar goed kunnen begrepen worden en inderdaad alle arbeiders begrijpen hen.

Zij komen in massa om te luisteren

Toen Maandag-avond Mgr. **R i c h a r d**, die de ceremonie geleid had wilde vertrekken, had de kerkvoogd moeite uit de menigte te komen. Allen handen strekten zich tot hem uit: „Vrienden," zei de prelaat, „ik zou u gaarne allen de hand drukken, maar dat is mij onmogelijk. Gij zijt te talrijk en daarmee wensch ik u geluk. Doch een zaak kan ik u geven: het is de zegen Gods.

Woensdag was het weer een ander tafereel. De congregatie van den H. Franciscus van Sales zond aan den abbé Lenfant vierduizend kruisbeelden om in de woningen der arbeiders te plaatsen. De eerwaarde redenaar sprak over de eeuwige Voorzienigheid Gods op wie ieder het recht heeft te rekenen. maar waarvan men de groote kracht slecht geniet door het Geloof.

„Broeders!" was het slot zijner rede, „gij allen die lijdt hebt moed en vertrouwen; uwe liefde, uwe hoop zij in Hem, die nog meer heeft geleden dan gij en Wiens beeltenis U tot troost mog strekken en blijdschap."

Zeker tot vreude dier missionarissen in de Fransche hoofdstad, keeren de afgedwaalden weer tot den godsdienst terug en zoo gebeurde het dat, tot stichting en opbeuring van allen, duizenden werklieden het symbool van het lijden, doch tevens dat verlossing, met zich namen naar hunne woningen, waar het de eenig ware oplossing der sociale quaestie stilzwijgend predikt.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur zal Zondag den 28sten Januari a. s. niet ontvangen.

De Adjudant van den Gouverneur,
R. W. van Wieringen.

Met weinig uiterlijke praal maar met innige deelneming werd gisteren te grave gedragen het stoffelijk overschot van de Eerw. Soeur **Rodriguez** in leven werkzaam aan de katholieke meisjes-armenscholen alhier.

De Eerw. Sœur was den 10en April 1866 te Hilvarenbeek in Noord-Brabant geboren en later ingetreden in het klooster der Eerw. Zusters te Roozendaal. Den 27 Maart 1893 landde zij hier en mocht nog geen vol jaar haar opofferend liefdewerk voortzetten. Een hersensontsteking sleepte haar binnen weinige dagen ten grave. Gesterkt door de HH. Sacramenten en geheel overgegeven aan Gods H. Wil ontsliep zij nu twee dagen geleden kalm in den Heer, die haar voorzeker spoedig het loon harer arbeid schenken zal. — Zij ruste in in vrede!

Voor het ons toegezonden luxe-exemplaar van den praktischen „Almanak" voor Curaçao, betuigen wij den heer J. P. E. Neuman onzen hartelijk dank.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Hipolito Henriquéz, Mose S. L. Maduro, Chas I. Perkins, Mercedes Minchin de Arcaya, Martins Antonio, Hermina Doguis. M. Alta Gautier, Eduards Henriquez & Co, Carlos, N. Isenie, José F. Leal, Erasmo Morales, David L. Maduro, Eduardo Marchena, Jacobo Myerston, J. M. Monsanto, Rosalia Neven, Rosa V. Hower 2, Virginia Ogenio, Selani Pontil, T. S. Pietersz Nz., Hortencia Rangel, Jorge I. Salas, Welemina Striddels, Edwin Senior, H. de Windt, Luca di Donatí di Vincayo.

Niet voorzendig vatbaar de navolgende ongefrankeerde drukwerken geadresseerd aan Carlos B. Mas, Aruba. Juan B. Capriles, y familia, Aruba, Leandro Henriquez, Aruba, F. de P. Croes y familia, Aruba, N. de J. Craane y familia, Bonaire, Hannah Jesurun, Curaçao, G. Monsanto, Curaçao, Eveline Monsanto y Rosa Petit, Curaçao, en Jan Evertsz, Curaçao.

NEDERLAND.

— De koningin en de Koningin-regentes waren Zondagavond 5 uur tegenwoordig bij den Kerstboom in de groote balzaal van het Paleis. Bij deze inwijding van het Kerstfeest waren genoodigd de dames en heeren, behoorende tot het Huis der Koningin, eenige leden der hofhouding, de adjudanten en ordonnance-officiëren van dienst, benevens twaalf kinderen.

Tot kwart voor acht uur bleef men bij den van licht stralenden en met kostbare geschenken versierden Kerstboom **v e r e e n i g d**. Onder de Kerstgeschenken, welke Koningin Wilhelmina ontving, behoorde ook een cadeau van den Duitsche Keizer.

BUITENLAND.

Rome.— Door een schrijven van den Staatssecretaris heeft de H. Vader benoemd tot prefect der Congregatie van den index Z. E. Kardinaal Serafino Vannutelli.

— Men meldt dat Z. H. de Paus weder eene encycliek in gereedheid brengt, waarin Z. H. eene hervorming van den Kerkzang voorschrijft. De Paus heeft de zaak uitvoerig doen onderzoeken en een aantal kapelmeesters van Italië, Duitschland en België, alsmede vele prelaten geraadpleegd.

— Blijkens berichten heeft Z. H. de Paus Maandag 18 Dec., na de H. Mis te hebben opgedragen, eene toespraak gehouden, waarin hij de lotsbestemming besprak van Rome. De gezondheid van den Paus is uitstekend.

— Dinsdag 19 Dec. was het 40 jaar geleden, dat Mgr. Joachim Pecci (Leo XIII) tot het kardinalaat werd verheven.

— Bij ontvangst van het H. Collège de kardinalen, die hem Zaterdag de gebruikelijk gelukwenschen kwamen aanbieden, bij monde van den kardinaaldeken Monaco La Valetta, antwoordde Z. H. de Paus met een toespraak, waarin hij — onder levendige dankzegging voor de hem gebrachte hulde niet alleen, maar meer nog voor de van God ontvangen weldaden en de zoo duidelijk zichtbare bescherming en ondersteuning der goddelijke Voorzienigheid bij de voor zijn hooge jaren dubbel zwaar drukkende zorgen zijner heilige bediening — in het bijzonder instemde met den door het H. College uitgesproken wensch, dat hij de apostel en de bode des vredes zou mogen zijn. Vrede, zei Leo, is de zoon der gerechtheid en deze leeft slechts door het geloof: *justus ex fide vivit.* Daarom is de souvereine opperpriester, als wachter des geloofs en verdediger der gerechtheid, ook de aangewezen apostel des Vredes, waartoe hij zijn zending van Boven ontvangen heeft. Aan dat apostolaat moet dan ook volle vrijheid gelaten worden, en zijn woord moet zonder argwaan worden aanvaard, opdat het vrijelijk doordringe in de harten der personen en huisgezinnen, zoowel als in de gouvernementen der Staten, om orde en rust te doen wederkeeren. De zedelijke oorzaken der hedendaagsche beroeringen moeten vooral gezocht worden in de verflauwing der godsdienstige overtuigingen, wijl daarbij de zelfzucht in de plaats der Christelijke naastenliefde treedt, en toomelooze naijver en begeerlijkheid allerwegen, onder bedriegelijke maskers, op den voorgrond dringen. Bij dat alles gevoelen de voken instinctmatig behoefte aan vrede, doch zij vinden dien niet, omdat zij Hem vergeten, die alleen den vrede aan de wereld geven kan. Christus de Heer zal echter zijnerzijds het door Hem vrijgekochte menschdom nimmer vergeten. Gelijk op den eersten dag der schepping de geest Gods over de wateren zweefde en ze vruchtbaar maakte, zal Hij ook thans te bekwamen tijde, door zijn kracht en de werking van Zijn Kerk, het Geloof doen herleven. In dat zoete vertrouwen bidt Christus' Stedehouder op aarde bij de Kribbe van Betlehem om zegen voor het H. College en voor de geheele Kerk.

Italie.—Officiëel wordt thans gemeld, dat het Kabinet aldus is samengesteld: Crispi, Minister-president en Binnenlandsche Zaken; baron Albert Blanc, Buitenlandsche Zaken; Senator Gallenda, Justitie; Sonino, Financiën; Interom, Schatkist; Saracco, Openbare Werken; Macelli, Oorlog; Morini, Marine; Bacelli, Onderwijs; Roselli, Landbouw; Ferrari, Posterijen.

— De hr. Zanardelli heeft zijn ontslag genomen als Voorzitter der Kamer.

— In het proces tegenover de Banca Romana is gebleken, dat tal van oud-ministers in nauwe betrekking stonden als regeeringsmannen, met den directeur der bank. Uit

---

— "Si bo ta hibá di gusto", Vassilissa dici humildemente, "lo mi keda wardá bo caba lavá bo manoenan pa mi conduci bo hiba den comedor."

Ora Vadime a reaparecé, e señorita dici ansiosa é inquietamente.

— "Mi ta femé koe nos no ta llegá demasiado tarde, diez dos ora a caba di batí, i e princesa ta muy exacta na toer cos."

— "Largá nos camná purá anto!" Vadime a contestá alegremente. El kier a mirá e cara habrí poco. E lipnan a sonreí verdaderamente, ma nan a recobrá bien pronto nan triste expresión. Sin respondé e chanza, e señorita a atrevesá e corredor coe precipitación, i di allí él a cogé camino di comedor na segundo piso.

Den un gran sala, toer entablá coe roble esculpido, i adorná coe armario llená di platería, e princesa ta sintá na un mesa, ricamente provista di manjares, rodeada di media docena di sirviente di fisionomía inquieta.

— "Bo ta biní laat", él dici lacónicamente coe Vassilissa, koe a bira corrá ni sangre."

—"Ta mi culpa", Vadime a respondé, "mi a cumplí coe bo órdennan coe demasiada exactitud."

E princesa a hólé su tayó, i acaloradamente él a pusjéle te alla;

— Avisá e cocinero, el dici coe e moyordomo koe tabata inmóvil pará tras di su stoel, „koe mi ta coerí coe n' elè si el bolbé tribi poné un cos asina mi delantí:

E mayordomo a haci un reverencia i coe un cara tristoe él a kita e tayó.

— „¿ Pakiko bo ta keda pará allí manera pida paloe? él a prosegui coléricamente papiando coe Vassilissa koe no tabata sintá.

E señorita a zak poco poco riba un stoel, i e princesa a indicá Vadime es un na manoe drechí.

— „Como bo a biní asina laat," él a continuá dirigiendo él na Vassilissa, „lo bo no poerba e promer plato. André sirbi señor médico coe huevo!

Vadime a agradecé pa e plato di huevo lo ke a haci koe e princesa a miréle coe un mirada severa, i Vassilissa coe un di admiracion. E señorita no a sospechá koe Vadime a nengá e huevonan, pasobra él no por a poerbn e promer plato' Un silencio horroroso ta reiná den e sala. E princesa sa comé masjá i sinembargo esai no ta sirbi pa engordéle, pasobra él ta espantosamente flacoe. Vassilissa ta comé muy poco como temorosa koe cada bocada lo ser tirá na su cara. Vadime ta sintí su mes oprimí.

— „¡ Kiko lo mi doená si ta cos mi por bolbé bai aki fo!" el ta cordá den djé mes. Lo èl a preferá un choza i un pida pam secoe na e pompa koe ta rondoeelé; ma necesidad ta obligéle; él mester ganá placá.

Ora e almuerzo interminable a cabá, e princesa dici,

— „¡ Bo ta liber te ora di comida!" i Vadime no a sperá repitición djé permiso allí. *(El ta continuà)*

de papieren schijnt voorts te blijken, dat de reeks dubbeltallen bankbiljetten uitgegeven zijn, niet alleen met goedkeuring der regeering, maar op hare aansporing.

— De *Corrierre della Sera* bevatte onlangs een artikel met het opschrift „Ongelukkige kinderen." De feiten, die daarin voorkomen, zijn zoo verschrikkelijk, dat hoe eerder het volle licht er op valt, des te beter. Het lot van ongelukkige kinderen, die moeten arbeiden in de zwavelmijnen te Virdillo wordt daarin beschreven. De kinderen worden gaarne, onverschillig voor welk doeleinde, door de ouders aan de mijneigenaars verkocht voor de som van 100—150 fr. 't Is zeer gewoon, dat kleine knaapjes van 8 of 9 jaar aan 't werk worden gezet en gehouden tot op 15 of 17jarigen leeftijd. Zij ontvangen daarvoor 25 cents daags en dikwijls minder, die betaald worden in voedingsmiddelen van bijna geen waarde en zij worden niet ontslagen voor zij den prijs, voor hen betaald, geheel hebben teruggegeven. De carusi, zooals deze kleine ongelukkigen worden genoemd, worden gedwongen tot hard en onnatuurlijk werk voor hun onderdom; daags moeten zij in de mijn arbeiden, 's nachts moeten zij in de mijn slapen, zonder eenig gemak en dit 6 van de 7 dagen in de week. Indien zij trachten ontvluchten uit zulk eene slavernij, worden zij vreeselijk gestraft. Er wordt beweerd dat meer dan een maal een knaap is doodgeslagen, een ander stierf, doordat hij een vreeselijken stomp in de maagstreek had gekregen. Er schijnt niets gedaan te worden om deze misdaden te straffen.

Frankrijk.—Het ontwerp op de ontplofbare stoffen is aangenomen met het opsteken van de handen; dat op de misdadige vereenigingen met 464 tegen 39 stemmen; het krediet voor de politie is toegestaan met 445 tegen 43 stemmen.

— Frankrijk eischt dat Spanje ten behoeve van de Fransche voortbrengenselen dezelfde verlaging van rechten toepasse, welke het aan zekere andere staten toekent op grond zijner handelstractaten. Spanje weigert. Er wordt nog onderhandeld, doch men vreest, dat de handelsbetrekkingen tusschen de beide staten afgebroken zullen worden.

— Er is door sommige bladen gemeld, dat de Fransche regeering aan die van Italie heeft doen weten, dat zij eene som van 420,000 fr. te harer beschikking stelt als vergoeding voor de slachtoffers bij de gebeurtenissen te Aigues Mortes. Havas zegt nu dat het bericht onder dezen vorm niet juist is. De waarheid is deze: de Fransche Regeering heeft zich bereid getoond eene vergoeding aan de slachtoffers toe te staan, maar dan moet ook de Italiaansche regeering eene vergoeding toekennen aan de Fransche onderdanen, die bij de onlusten te Rome, Genua en te Napels mishandeld zijn. De som behoeft, in aanmerking genomen wat hier en daar is voorgellen, niet gelijk te staan, maar het beginsel eener vergoeding moet zoowel door Italië als door Frankrijk aangenomen worden. De kredieten voor de vergoeding zullen voor het overige aan de goedkeuring der parlementen worden onderworpen.

— Talrijk zijn de dreigbrieven, die dag aan dag aan particulieren worden geädresseerd. De anarschisten worden goed in het oog gehouden.

— In de reu Vivienne is een pakje gevonden met dynamiet-kardoezen en een geschrift bedreigingen inhoudende tegen de bourgeoisie en de afgevaardigden. Bij eene huiszoeking in de bureelen van En Dehors is door de politie beslag gelegd op verschillende papieren.

— Men verzekert dat de huiszoekingen in de laatste dagen tot de ontdekking hebben geleid van een complot om het gebouw der prefectuur te doen springen. Men vermoedt nog grooter ongelukken, als Vaillant ter dood mocht veroordeeld worden.

— De *Patrie* deelt mede, dat Vaillant, zwichtend voor de hem dreigende zware straf, zeer gewichtige onthullingen zou hebben gedaan in den brief, aan een overheidspersoon geschreven. Die onthullingen zouden ten doel hebben een nieuwen aanslag te voorkomen, die beraamd was door kameraden, met wie hij betrekkingen onderhield.

— De personen, die bij den aanslag in de Kamer gewond zijn, nemen allen in beterschap toe.

— De President der Kamer de hr. Dupuy, heeft verscheidene dreigbrieven ontvangen. De gedeputeerden zijn gewaarschuwd voor een nieuwe ontploffing. Te Clamart is de anarchist Stub gevangen genomen, die een bom in zijn huis gereed had liggen.

— Zola, ondervraagd, welke middelen hij 't best achte, om de gruwelen van het anarchisme te voorkomen, verklaarde zich voor beperking der persvrijheid en zelfs, hoewel schoorvoetend, voor de beperking van de vrijheid des woords. „Maar, om de waarheid te zeggen," vervolgde hij, „ik beschouw al deze middelen als onvoldoende om een opkomenden vloed der anarchistische leerstellingen te houden. „Weet dan, vraagt gij mij? Ik, die zoo gestreden heb voor het positivisme, welnu, ja! na 30 jaren strijd, gevoel ik mij geschokt in mijne overtuigingen. Het godsdienstig geloof zou dergelijke leerstellingen belet hebben zich te verspreiden;.... maar is het tegenwoordig niet bijna geheel verdwenen? Wie zal ons een nieuw ideaal geven?" Daar komt de kentering! Een der grootste ongeloovigen erkent, dat alleen de godsdienst in staat is de maatschappij te behouden. Thans, nu hij en zijne vrienden zelven gevaar loopen, betreurt hij dat het eenige bolwerk ondermijnd is..... Zij hebben het zich zelven te wijten.

Tusschen den Russischen grootdignitaris generaal Bogdanovitch en den kardinaal-aartsbisschop van Parijs mgr. Richard werden indertijd, ter gelegenheid van Avellan's bezoek aan Frankrijk, telegrammen gewisseld, later door een tweetal brieven gevolgd. De generaal zond den kardinaal in dato 11/23 November een schrijven, dat op 18 December door den prelaat beantwoord werd. Beide brieven zijn, evenals de telegrammen, van groot belang, omdat zij opnieuw het licht doen vallen op het christelijk cachet der Fransch-Russische alliantie. Het schrijven van Bogdadovitch is in dit opzicht vooral merkwaardig. Hij begint met den kardinaal zijn dank uit te spreken voor de groote eer hem door het telegrafisch antwoord van den prelaat op zijn dépêche ten deel gevallen en gaat dan aldus voort: „ Rusland eerbiedigt Frankrijk en heeft het lief: het ziet in Frankrijk een land van hooge beschaving en van een groote zedelijke en artistieke ontwikkeling. Maar het religieuze leven van het Fransche volk in ons weinig bekend, terwijl alle klassen van het Russische volk het geloof in God en het aankweeken van den godsdienst als de heiligste verplichting beschouwen. Deze onkunde met betrekking tot het religieuze leven van het Fransche volk kan een nauwe, innige aaneensluiting der beide volken tegenhouden. Ik veroorloof mij verder te gaan en te zeggen, dat vele Russen bij de gedachte, dat ten opzichte leven van het geestelijke en religieuze leven de afstand tusschen Rusland en Frankrijk te groot was... Deze meening — uit een oppervlakkige beschouwing voortgesproten — is op de krachtigste wijze voor de geheele wereld gelogenstraft, toen Frankrijk door Uwe Eminentie daartoe opgeroepen, nederknielde voor het altaar in een vurig gebed voor Rusland. De Russische harten zijn vervuld met diepe ontroering bij de treffende herrinnering aan deze manifestatie en deze herrinnering zal hun immer bijblijven als het kostbarste onderpand eener onverbreekbare vriendschap, in leven en dood, met de groote Fransche natie. „ De generaal besluit zijn brief met den prelaat te verzoeken eenige door hem geschreven werken te aanvaarden en zich in de gebeden te van Z. E. aan te bevelen.

In zijn antwoord rappeleert en prijst kardinaal Richard den christenzin der Russische natie en haar kinderlijke liefde voor de Maagd Maria. Ook Frankrijk, zegt hij, is, officoon wij te dikwerf door daden han ongeloof en onverschilligheid in het godsdienstige gekweld worden, een christelijk land gebleven en alleen de godsdienst kan een ware en innige verbroedering tusschen de natiën vestigen.

Belgie. — Tegen den door Beernaert uitgedrukten wensch in, is het geheele Kabinet voornemens af te treden wanneer Beernart zijn ontslag neemt. Het ministrie gevoelt zich solidair in het vraagstuk der evenredige vertegenwoordiging.

— Zeer indrukwekkend was de plechtige wijding der ijzeren kerk, door koning Leopold in het park van zijn kasteel te Laeken opgericht. Zij had plaats in tegenwoordigheid des konings en geheel de koninklijke familie, door kardinaal Goossens, aartsbisschop van Mechelen. Verder waren aanwezig verscheidene ministers met hunne echtgenooten een menigte personen uit de hooge wereld en een 300tal werklieden, welke aan het bouwen der kerk hadden medegearbeid. Door een lange, met bloemen getooide glazen gang komt men in de kerk, die helder door de zon verlicht werd. Terwijl na den dienst de kardinaal zijne plechtgewaden aflegde, heeft de de koning, vergezeld van minister De Bruyn, de werklieden in het Fransch toegesproken, waarna de hr. De Bruyn het woord in het Vlaamsch tot hen richtte. Een ontbijt werd den werklieden opgedient; de koning vergezelde hen zelf tot in de eetzaal. De genoodigden werden daarna op een lunch onthaald.

Bulgarije.— Uit Sofia wordt het overlijden gemeld van mgr. Hippolytus Agostie, van de orde der Passionisten. Hij was bisschop van Rustschuk in Noord-Bulgarije, welke waardigheid hij bekleedde sedert de onafhankelijk-verklaring van Bulgarije. In den overledene verliest genoemd bisdom een ijverig Opperherder en geheel de katholieke Kerk in Bulgarije een man, die zich in de zorg voor hare uitbreiding groote verdiensten heeft verworven.

Duitschland. — De rijksdag heeft definitief de handelsverdragen met Spanje en Servië aangenomen, is daarna uiteengegaan.

— Een anti-katholiek blad, de *Hallesche Zeitung*, bevat een correspondentie uit Berlijn waarin wordt gezegd, dat Pruisen in den Bondsraad voor de afschaffing der Jesuïetenwet, zal stemmen. *De Frankforter Zeitung* bevestigd dit bericht.

— Naar de *Munchener Ztg.* beweert, zou keizer Wilhelm gezegd hebben, nooit zijne toestemming aan de intrekking der Jezuïetenwet te zullen geven.

— De centrumpartij in de Badensche Kamer van afgevaardigden heeft drie kerkelijk-politieke wetsontwerpen ingediend. Het eerste heeft ten doel, toelating der godsdienstige orden en daarmede gelijkgestelde congregatiën, onder verplichting van aangifte der oprichting van alle daartoe behoorende instellingen. Het tweede strekt tot toelating der missiën. Het derde heeft ten doel eene nieuwe regeling omtrent de opleiding van geestelijken. Dit laatste slaat op de wet van 1874, betreffende de rechtspositie der kerkgenootschappen en kerkelijke vereenigingen. De voorgestelde wijziging komt hierop neder: dat de candidaat voor de toelating tot een kerkelijk ambt wel zal moeten overleggen een bewijs, dat hij met goed gevolg het eindexamen bij eene inrichting tot algemeene wetenschappelijke opleiding heeft afgelegd en vervolgens aan eene Duitsche universiteit minstens 1½ jaar bij de philosophische faculteit de voorschreven colleges getrouwelijk heeft bijgewoond, maar dat verdere thans bestaande bepalingen vervallen.

— Keizer Wilhelm heeft nu een aantal hoofden van scholen uitgenoodigd op een concert, waar de oud-Nederlandsche liederen, welke hij „auzerordentlich" begeisterend vindt en die hij als volksliederen op de scholen ingevoerd wenscht te zien, zullen uitgevoerd worden.

— De onderwijzer van den keizerlijken Prins en de koninklijke Prinses, dr. Stephan, is Maandag krankzinnig geworden en natuurlijk op staanden voet van zijn ambt ontheven.

— In het proces te Hamburg tegen de spoorwegambten, die kaartjes vervalscht hebben, heeft het gerecht 22 conducteurs tot eene gevangenisstraf van 3 maanden tot 2 jaren veroordeeld, en tot het verlies der burgerrechten gedurende 3 maanden; voorts 19 veehandelaars tot eene gevangenisstraf van 1 tot 6 maanden. Verder 2 veehandelaars slechts tot boete. Vijf conducteurs en 7 veehandelaren zijn vrijgesproken.

— Eene bende valsche munters is te Mainz en Darmstadt aangehouden: zij bestond uit anarchisten. Men vond in hun bezit niet alleen de noodige werktuigen om geld te slaan, maar ook anarchistische brochuren. Het hoofd der bende werd gevat op het oogenblik, dat hij een kaartje nam aan het station van Bischofsheim; hij bood wanhopigen weerstand aan de agenten.

Groot-Brittannie.-De motie-Hamilton is met 204 tegen 204 stemmen verworpen. Het voorstel-Gladstone is aangenomen. In den loop der beraadslagingen constateert Harcourt dat Engeland in 1893 22 oorlogschepen eerste klasse zal hebben. Frankrijk heeft er 15, Rusland 9. Had het Engelsche volk dit van den beginne geweten, heel wat ontsteltenis zou vermeden zijn. Engeland heeft nu 19, Frankrijk 10, Rusland 6 schepen eerste klasse, waarvan 3 voor Middellandsche Zee.

— De *Times* oordeel, dat het denkbeeld van eene ontbinding van het Lagerhuis meer en meer veld wint, zelfs onder de kabinetsleden.

— In de laatste week van Dec. ll. stierven te Londen 127 personen aan de gevolgen van de influenza; ook de prinses van Wales is er door aangetast.

— De Engelschen zullen waarschijnlijk door Amerika geroepen worden, om gezamenlijk de koningin van Hawaï, die met list in den loop des jaars door Amerikaansche speculanten van den troon gestooten werd, in haar waardigheid te herstellen, maar dan onder protectoraat van de Vereenigde Staten en van Engeland. De tegenwoordige, voorloopige regeering wil echter daarvan niets weten en maakt ijverig toebereidselen tot verzet. Met het oog op mogelijke ongeregeldheden zijn 2 Engelsche oorlogschepen naar Honolulu gezonden.

Spanje.— De minister van justitie heeft een wetsontwerp gereed gemaakt strekkende om het anarchisme krachtdadiger te onderdrukken dan bij de bestaande wetgeving mogelijk is. Het ontwerp is in drie deelen gesplitst. Het eerste gedeelte geeft eene omschrijving van hetgeen als anarchisme beschouwd moet worden; het tweede bepaalt de straffen, gestelde op de euveldaden der anarchisten; het derde stelt een summiere rechtspraak voor in de gevallen, in het eerste gedeelte omschreven.

— En jonge Spaansche graaf verloor te Monaco 150.000 fr. met roulette. Hij trachtte zich daarop met een scheermes den hals af te snijden, en toen de dood niet spoedig genoeg volgde, wierp hij zich uit het raam van een tweede verdieping. Hij laat een vrouw en 3 kinderen achter.

— Men houdt te Barcelona thans den anarchist Joseph Codina, die eenige dagen na den aanslag in het Liceo-theater te Herpignan-werd gevangen genomen, voor den dader van het misdrijf. Het aantal anarchisten, dat thans in de gevangenis Menjuich is gesloten, bedraagt 143.

— Te Santa Cruz del Laguna (philippijnen) zijn 600 huizen door het vuur verwoest. De schade wordt op 3.000,000 fr. geschat.

— De sultan van Marokko heeft aan de Koningin-Regentes van Spanje een brief geschreven, waarin hij zijn leedwezen te kennen geeft over den dood van generaal Margallo en zijn spijt uitdrukt over de gebeurtenissen te Melilla. Hij herhaalt zijn betuigingen van vriendschap, belooft voldoening aan Spanje en zegt, dat hij omstreeks den 25sten in de stad Marokko zal komen.

Oostenrijk-Hongarije. —

Na eene rede van den minister van justitie heeft de rechtskundige commissie uit de Hongaarsche Kamer van Afgevaardigden, met algemeene stemmen het wetsontwerp op het verplichte burgerlijk huwelijk aangenomen.

—Een omvangrijk proces zal binnen korten tijd te Praag gevoerd worden tegen de leden van het geheime Boheemsche genootschap Omladina, 78 in getal, die van hoogverraad, majesteitsschennis, verzet tegen en ontduiking van de wet, onwettige handelingen, verleiding tot oproer en beleediging van erkende godsdienstige vereenigingen beschuldigd worden. Van de beschuldigden zijn 48 voorloopig in hechtenis, waaronder de zoon van een afgevaardigde. De meeste aangeklaagden zullen verdedigd worden door een der Czechische volksvertegenwoordigers.

Turkije. — Naar de *Norddeutsche Algemeine Zeitung* verneemt zou de regeering ernstig bezig zijn eene verbetering te onderzoeken van de bevaarbaarheid der Roode zee. Engeland moet verlangd hebben, dat er 2 nieuwe vuurtorens worden opgericht.

— De *Standard* verneemt uit Konstantinopel dat een bloedige botsing, welke te Yuzgat plaats heeft gehad, geheim gehouden wordt. De Porte stelt den plaatselijken, alsook den provincialen gouverneur verantwoordelijk. Deze laatste is teruggeroepen, en een buitengewoon bestuurscomité is naar Yuzgat gezonden tot onderzoek. De onlusten worden aan de Grieksche gezindheid van den provincialen gouverneur geweten.

Rusland. — In gezaghebbende kringen wordt het gerucht tegengesproken, als zou op de audiëntie den 7 dezer aan Islowski verleend, deze aan den Paus een voorstel hebben gedaan, om de Katholieke Kerk in Polen zoozeer aan de Russische regeering te binden, dat elke gemeenschap van den H. Stoel met de bisschoppen van Polen over Petersburg zou gaan. Volgens eenige bladen zou tusschen den Paus en den Czaar een vergelijk zijn getroffen. Als men de huidige verhouding tusschen het Vaticaan en Petersburg beschouwt, is dit bericht niet alleen onjuist, maar ook zeer onwaarschijnlijk. Heeft Islowski, zooals wordt verzekerd, den Paus een geschrift aangeboden, dan zou de inhoud daarvan op iets anders moeten betrekking hebben.

— Men heeft gesproken van eenen aanslag tegen de Czaar. Ziehier wat er eigenlijk gebeurd was. Op 2 December, omstreeks 9 uur, begaven de Czaar en de Czarina zich van den schouwburg Michel te St. Petersburg naar het paleis Anitchkoff. Op een gegeven oogenblik reed de tram voorbij de keizerlijke slede en eene ontploffing had plaats. De paarden sprongen een weinig, maar reden voort. Het onderzoek bewees, dat er eene geweerkardoes ontploft was, welke in den loop van den dag door een soldaat verloren was, toen het regiment van de oefening terugkeerde. De kardoes was door den tram plat gereden.

VOOR de veelvuldige bewijzen van belangstelling en deelneming ondervonden, gedurende de ziekte en bij het overlijden van onzen innig geliefden Echtgenoot en broeder den Heer J. M. DOVALE, betuigen wij hierbij onzen hartgrondigen dank.

Curaçao 26 Januari 1894.

De Wed: J. M. DOVALE.
ABRAHAM S. DOVALE.
FREDERIK I. DOVALE.

VALE UNA ONZA DE ORO.

En el verano de 1879 un buque de vela chocó contra una roca, cerca de la costa de Irlanda, y en una hora se fué á fondo. El tiempo estaba muy cerrado y nebuloso, pero, afortunadamente había poco viento, el mar estaba tranquilo y la costa no distaba más de media milla. De la gente del buque se salvaron todos, á excepción de uno, un pasajero que se ahogó á pocas brazas de la bahía, en agua muy profunda. Cuando su cuerpo se recogió se vió que el pasajero mismo se había despojado de sus vestidos, pero que al rededor de la cintura llevaba un ancho cinturon de cuero, *extraordinariamente pesado, lleno de monedas de oro.* Este tesoro fué el que le costó la vida. Si en el último momento hubiera podido este hombre deshacerse del cinturon y arrojar el dinero, hubiera alcanzado la orilla sano y salvo; pero no pudo hacerlo, y pereció.

Bajo diferentes circunstancias, saquemos también nuestra conclusión, después de hacer constar los hechos :—

En una carta fechada en Valencia á 6 de Mayo de 1893, la Señora Josefa Martinez escribe que por espacio de cuatro años había venido sufriendo de dolor de cabeza y de cierto dolor en el estómago. Probó diferentes remedios y cambio de aguas varias veces, pero sin embargo, no experimentó el menor alivio con unos, ni con otras. Desde luego se comprenderá que esto no sólo le causaba disgusto sino gastos. Ay, cuantos gastan tiempo y dinero buscando en vano la salud, y hacen inútiles esfuerzos por arrojar el peso de una enfermedad. De qué buen grado sacrificarían el dinero, si á cambio de él pudiesen siquiera obtener la salud! Pero perder á un tiempo mismo dinero y salud, y hacer tentativas que terminan en otros tantos fracasos, sólo sirve para hacer creer al paciente que no existe remedio para su enfermedad, que le llena los dias de dolor, y de melancolía

Pero elizmente para la Señora Josefa Martinez, dió al fin con lo que por tanto tiempo había andado buscando. Veamos lo que dice. "He vivido en el Grao, y aili, en la farmacia de Izquierdo, oí hablar del Jarabe Curativo de la Madre Seigel y lo compré, y, gracias á su uso, he restablecido por completo mi salud. Si esta medicina me hubiera costado una onza de oro, no me hubiera dolido el gasto Doy á Vdes, Señores, gracias de todo corazón, por este remedio á que tanto debo, y quedo de Vdes." (Firmado) Josefa Martinez, Calle del Palomar No. 8, Valencia.

No pretendemos que en ese restablecimiento haya nada de milagroso, pues el único milagro de él consiste en que el Jarabe Curativo de la Madre Seigel (á diferencia de todas las demás medicinas que había empleado) era perfectamente adecuado á su enfermedad, que era—la indigestión ó la dispepsia. Esta enfermedad es tan común y tan destructora, que casi pudiéramos decir que no existe otra. Ella envenena la sangre y es la causa directa del reumatismo, de la gota, de la influenza, la bronquitis, la tisis, y de todas las formas de postración nerviosa. Sean cualesquiera los síntomas, el estómago es entónces la fuente del desarreglo. Y esta es la razón del infalible éxito del Jarabe Curativo de la Madre Seigel en la curación de esta clase de enfermedad, lo que logra con facilidad manifiesta, aun después que los médicos más famosos se han reconocido impotentes para salvar al enfermo. El sistema digestivo es la fuente de la vida, de la salud y de la robustez; póngasele en órden, y todos los dolores desaparecen; extíngase la llama, y no arde ya más.

Otro testigo de la bondad de este medicamento :—

"Hace unos dos meses me hallaba en la farmacia de D. Fernando Pina, consultándole respecto al medicamento que debería emplear para curarme un dolor de estómago (dispepsia gástrica), del cual venía sufriendo hacía largo tiempo. Me recomendó el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y hoy en día he de darle las gracias por su consejo; pues después de haber usado tan solo dos botellas de él, me ví completamente libre de la enfermedad. Gracias al Jarabe Curativo de la Madre Seigel, me hallo tan bien y tan fuerte que puedo volver otra vez á mi trabajo. Reciba, pues, la expresión de mi gratitud." (Firmado) Florencio Castro, Provincia de Burgos, Santo Domingo de Silos; Enero, 10, 1893.

La venta, rápidamente creciente, de esta preparación, demuestra la gran estima en que es tenida por todos cuantos la han usado. No sólo aquellos que están gravemente enfermos, sino la mayor parte de los que están ligeramente indispuestos deberían probar sus virtudes. Prevenir, es mejor que curar; no descuidarse, ni perder tiempo, porque, aunque no cuesta una onza de oro, vale más que una mina llena de ese metal.

Porqué, y qué es el dinero, sin la salud

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO